

præsentationens Side, har ladet visse Beløb gaae over fra det ene Regnskab til det andet, uden derved at gjøre den ringeste Bemærkning, og saaledes for Statsgjældens Vedkommende betragtet, hvad der i Aaret er bevilget til Dækning af Udgifterne ved denne, som egentlig bevilget til de i Aaret forekommende Udbetalinger, ligegyldigt om de hidrørte fra Rentekrav, der vare opstaaede i dette Aar, eller fra Rentekrav, der vare opstaaede for længere Tid tilbage, men som nu først bleve endelig afgjorte. Det forholder sig paa lignende Maade med Pensioner og med mangfoldige andre, saaledes ganske lovbestemte Udgifter, at man paa den Maade har ladet Summer, der figurerede paa det enkelte Aars Regnskab, i Grunden svare til et ubestemt Tidrum, idet man derigjennem blot søgte at naae en Angivelse af, hvad der i Aarets Løb var blevet lovlig betalt, uden nærmere at tage Hensyn til, om Fordringen selv skrev sig fra Aaret eller fra et tidligere Aar. Dette maa man ogsaa, troer jeg, indrømme, hvis man overhovedet vil holde paa det hidtil fastholdte Grundlag, og det er derfor, at jeg i en vis Henseende ganske kan slutte mig til den ærede Landstingsmand, der havde Ordet før mig, naar han meente, at man ogsaa skulde arbejde hen til, at der fra Revisionens Side ikke gjordes nogen Indvending, og altsaa heller ikke fra Rigsdagens Side fremkom nogen Bemærkning, som blot havde en saa simpel Ting til Gjenstand, som det, at en fuldkommen lovbestemt og lov hjemlet Udgift af denne Natur, en Pension eller en Statsgjældsrente, var bleven betalt i et vist Aar, uagtet den hidrørte fra et ganske andet Aar. Der har været hele store Conti paa Budgettet, hvor i Reglen alle Udgifterne, som bevilgedes aarlig, vare paa-regnede til at dække Krav, som havde deres Oprindelse fra ganske andre Aar, der laae meget længere tilbage i Tiden, og det er besynderligt, at man, efter at have behandlet Budgetter Aar igjennem, ikke forlængst har opdaget dette Forhold, idetmindste ikke med tilstrækkelig Klarhed, og set, at man ikke godt kunde komme bort deraf. Jeg skal, for at nævne et ganske særligt Forhold, hvor det let vil være indlysende for Enhver, at det forholder sig saa, blot omtale de Udgifter, der

ere forbundne med Consulatsvæsenet, som ikke længere figurere paa den Deel af Budgettet og Regnskabet, der vedkommer Rigsdagen, men i en Række af Aar have været behandlede i Rigsdagen; de figurere nemlig paa „Udenrigsministeriets“ Budget. Consulatudgifter ere altid saadanne, som ligge længere tilbage i Tiden og dækkes af de aarlige Summer. Det er jo nemlig indlysende, at det er først, efterat Indberetningerne ere indkomne fra de ofte meget langt borte beliggende Consuler, ofte flere Aar, efterat Udgifterne virkelig ere blevne afholdte, eller Kravene ere paaløbne, det er først da, at man kan gaae over til at dække Fordringerne, og at den egentlige Udbetaling her ved Statskassen finder Sted, og at altsaa Beløbene kunne komme til at fremtræde i et Regnskab. Jeg troer, at der ikke er nogen Grund til for Tiden væsentlig at forandre, hvad der som Regel er gaaet for sig i de senere Aar. Jeg er ingenlunde blind for, at der kan være overordentlig Meget at indvende derimod; men jeg troer, at en Reform i denne Retning, som i saa mange andre Retninger, ikke just for Tiden med Nytte kunde forsøges. Det er derfor, at jeg ogsaa i det Udvalg, hvoraf jeg har havt den Ære at være Medlem, har meget bestemt udtalt mig for, og dert fundet Tilslutning af de andre Medlemmer af Udvalget, at man ikke skulde gaae ind paa saadanne reformerende Tanker og forsøge nu at frembringe noget ganske Nyt med Hensyn til Regnskabsordenen, men at det var det Bedste at lade det blive ved det hidtil Gjældende, uagtet dette maaskee i mange Retninger kunde være mindre tilfredsstillende.

Ordføreren: Jeg vilde have ønsket, at de tvende Foredrag, vi nu have hørt af Mand, der i disse Forhold ere overordentlig saglyndige, havde lydt paa et andet Sted, eller at man ialtsald der vilde skænke dem tilbørlig Opmærksomhed; thi det er sandsynligt, efter de foregaaede Forhandlinger, at der vil fremkomme Forslag der, som ogsaa efter min Overbeviisning ere høist upraktiske, og ville fremgaae under en saadan Form, som om Landstinget skulde have paadraget sig et sært Ansvar ved igjennem sit Udvalg at nægte sit Sam-